

KATE STEWART

Exodus

JE MOŽNÉ ŽÍT VE LŽI?

FLOCK

Copyright © 2020 by Kate Stewart
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Klíbaniová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2673-8 (pdf)

KATE STEWART

Exodus

KNIHA DRUHÁ

Během čtení si poslechněte seznam skladeb *The Ravenhood*:
shorturl.at/lmFLP

TENKRÁT

KAPITOLA PRVNÍ

„Ty jsi Francouz.“

Odpovědí je mi lehké přikývnutí. Spaluje mě nenávistným pohledem plným opovržení. „Co kdybys ztišila tu debilní hudbu?“ Každé jeho slovo je prostoupené silným přízvukem, což jen potvrzuje to, co o něm vím.

Dominik francouzsky téměř vůbec nemluví, a proto se mi ta přezdívka zdála zvláštní. Na muže, který nyní stojí přede mnou, ale sedí.

Zatímco si ho prohlížím, po spánku mu sklouzne kapička potu. Má na sobě oblek hodný krále, jeho krejčí by zasloužil pochvalu. Padne mu jako ulitý a podtrhává jeho ryzí mužnost. Ačkoliv se tváří nevraživě, při pohledu na jeho tvář mám sucho v ústech a marně hledám slova. Tenhle Francouz je bez pochyby nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla. Nemohu si pomoci a užasle hltám jeho husté, několik centimetrů dlouhé inkoustově černé vlasy sčesané ve vlnách dozadu. Perfektně opálený obličej mu rámuje vyrýsovaná čelist. Pod hustými oblouky obočí mu oči přirozeně lemují husté černé řasy, což jen umocní žár oranžovožlutých plamínek, které se mi rozlévají po tvářích. Nos má výrazný, široký a dlouhý a rozšířený dmoucím se chřípím. Jeho dokonale symetrické plné rty jsou

dalším důkazem toho, že si na něm jeho tvůrce dal záležet. Díky hněvu, který mu čiší z očí, si ale dokážu získat zpět důvtip, o který mě připravil jeho překvapivý vzhled.

Je to ďábel v obleku od Armaniho, se kterým se člověk nikdy nemá ocitnout tváří v tvář.

A pro mě představuje jasnou hrozbu.

Popadnu ze stolku vedle sebe ovladač, zběsile začnu mačkat tlačítko hlasitosti a drmolím, zatímco se snažím najít vršek od plavek. „Já jsem... n-nevěděla, že to ty jsi on. J-já jsem vlastně nevěděla, že vůbec existuješ.“

„Protože jsi to vědět neměla.“ Odvětví sžíravým tónem, který mi proteče až hluboko do krku a sevře hrdlo.

Ty jsi teda fakt prvotřídní siréna, Cecílie.

Chvilí tčkám očima po terase a marně hledám svůj svršek, než si přes prsa překřížím paže. Tváře mi hoří ponížením. „Tak proč se obtěžovat a dávat mi o sobě vědět teď?“

„Protože zjevně nemůžu udělat ani ň, aniž by se ti dva imbecilové přetrhli kvůli našemu...“ Francouz vycení zuby a odhalí své špičáky, protože začne... vrčet?

„Nepříteli?“ zavrtím hlavou. „Já nejsem váš nepřítel.“

Upře na mě pohrdavý pohled a v čelisti mu škubne sval. „Ne, ty si jen užíváš tatínkovy špinavý peníze.“

„Takže to, co ti vidím v očích, je odpor. Už jsem se bála, že jde o něco jiného.“

„Malé holky nepíchám,“ vydá ze sebe s opovržením umocněným jeho přízvukem. „A moc dobře vím, že jsi stihla ojet celou moji posádku.“

Tahle poznámka mě zabolí, ale nedám na sobě nic znát. „Jenom dva z nich. A zdá se mi, že tobě by taky prospělo trochu si povyrazit. Vypadáš příšerně napjatě.“

Podrážděně si strčí ruce do kapes u kalhot. „Co do prdele chceš?“

„Chci odpovědi. Chci vědět, že můj otec je v bezpečí.“

„To ti nemůžu zaručit.“

„Ale ty sám mu neublížíš?“

Z jeho zaváhání mi naskočí husí kůže.

„Fyzicky ne. Ale ve všech ostatních ohledech, na kterých záleží, ano.“

„A mně?“

„Tebe se to netýká.“

„Teď už jo.“

„Ne, netýká. O to jsem se postaral.“ Díky jeho samolibé reakci mi svitne.

„To kvůli tobě... to ty jsi je donutil, aby se mě zbavili.“

V hlavě mi zní to, co před pár dny řekl Dom.

„Snažili jsme se něco dokázat a totálně jsme selhali, kurva.“

Někdo ze shromáždění mu prozradil, že jsem tady. Protože muži stojícímu přede mnou se oba zodpovídají.

Na chvíli se mezi námi rozhostí ticho, než ten nepřátelský cizinec znovu promluví. „Nikdy jsi sem neměla jezdit.“

„Ty jsi o mně věděl. Všichni jste o mně věděli.“ Samozřejmě, že věděli. Vždyť pravidlo číslo jedna zní: poznej svého nepřítele a jeho slabiny. Nemysleli si ale, že bych mohla ohrozit jejich plány – se svým otcem jsem se koneckonců nestýkala. To byl jeden z důvodů, proč mě Sean nechtěl brát mezi ostatní.

„Kdo vlastně jsi?“

Ticho.

„Tak proč jsi tady, zrovna v tuhle chvíli, a povídáš si se mnou?“

Přemýšlím a on dál mlčí.

„Někdo nedokázal udržet tajemství.“

Někdo z jedné z posádek mu o mně podal hlášení, a proto Sean s Dominikem udělali to, co udělali. Snažili se něco dokázat všem přítomným v garáži – ten večer, kdy se mnou jednali s opovržením – a chtěli, aby se o tom dozvěděl muž, který mě teď probodává pohledem. Snažili se mě ochránit.

Cvak. Cvak. Cvak.

„Proto jsem tím tajemstvím byla já,“ zašeptám. „Nevěděl jsi, že přijedu. Věděl jsi, že k Romanovi nemám žádný vztah.“

Na tváři mi vykvete samolibý úsměv a jemu zaplanou oči.

Najednou je naprosto jasné, co ho tak rozčílilo. „Nečekal jsi, že se tu objevím, protože jsem se rozhodla na poslední chvíli. Podařilo se mi sem nepozorovaně proklouznout a oni mě před tebou zatajili.“ Projede mnou vlna vzrušení. „Přece jen nevíš všechno. Jaké to je?“

Výhružně přistoupí o krok blíž. „Tohle tady je úplně jiná liga, kterou ty nikdy nepochopíš. Přestaň si hrát na drsňačku a mluv se mnou na rovinu. Máš na to dvě minuty.“

A to taky udělám. Veškeré předstírání jde stranou, protože v sázce je mnohem víc než jen moje hrdost. „Nejsem tak odporná osoba, jakou ze mě děláš.“

„Na tom, co si o tobě myslím já, vůbec nezáleží.“

„Já myslím, že záleží. Že na tom záleží hodně. Bráníš mi vidat se...“

„Najdi si na šukání někoho jiného, Cecílie.“ Moje jméno z jeho plných rtů zní odporně. Považuje mě za hrozbu, za osinu ve svém monstrózním zadku a hlavně za skvrnu na svém jinak dokonalém plánu. Jelikož jsem sem osm let nezavítala, podařilo se mi nepozorovaně proklouznout a oni mě před ním zatajili.

Nad tou myšlenkou mnou bezděky projede záblesk vzrušení.

„Možná, že mého otce nemáš rád, možná ho dokonce nenávidíš, ale teď se chováš úplně stejně jako on. Jako stroj. Jako diktátor a narcis bez kapky lidskosti.“

Rozšíří se mu chřípí. „Dávej si bacha.“

„A když ne?“

Tyčí se nade mnou a varovně po mně blýská očima. „Ne-
přeju ti vidět mě nasranýho.“

„A doteď jsi nasranej nebyl? A kdo sakra jsi, abys mi říkal, na co si mám dávat bacha? Možná, že v ruce držíš nejvíc karet, ale ta moje ti chybí. Je v tvým vlastním zájmu se ke mně chovat slušně, jestli chceš, abych s tebou spolupracovala a zůstala zticha.“

Na to nic neřekne, ale rázná změna v jeho chování mluví za vše.

Tahle slova jsem nikdy neměla vypustit z pusy. Teď, když jsem je vyslovila, jsem přestala být důvěryhodná. Nahrála jsem tomuhle hajzlovi do karet a tím jsem zradila Seana a Dominika. Snaží se mě zpochybnit, otočit všechno proti mně, aby jim dokázal, že věřit mi byla chyba. Dominik by ze mě byl pořádně zklamaný.

Na povrch se vynoří Dominikova slova směřovaná Seanovi v ten den, kdy jsem ve vzteku odešla z jejich domu.

„Není na to dost silná.“

„Dej jí trochu času.“

Všechno to utrpení, kterému mě podrobili. Iritující slovní výměny s Dominikem. Všechn ten čas, který Sean věnoval tomu, aby mě naučil, v co sám věří a v co věří bratrstvo, zatímco mě Dominik popichoval a překrucoval moje slova. Od první chvíle, kdy se rozhodli mě přijmout mezi sebe, mě na podobnou konfrontaci připravovali. A to jen a jen kvůli muži, který přede mnou teď stojí. Zatímco se v nás probouzely city, připravovali mě na uragán jménem *Francouz*. To, že se vrátí, bylo nevyhnutelné.

„Dokážu udržet tajemství. Jen chci znát tvůj plán.“

„To, že jsi tady, neznamená, že v něm sehraješ jakoukoliv roli. Ti dva udělali špatné rozhodnutí a sami to vědí. To, že jsi s nima šukala, ještě neznamená, že tvůj názor má nějakou váhu. A navíc, já vím, že to nikomu neřekneš,“ odvětlí sebejistě. „Ale uděláš to z nesprávných důvodů.“

„Proč by byly nesprávné?“

„Protože jde o tvoji loajalitu vůči nim,“ kývne bradou směrem k lesu. „A o tvoji neschopnost nemíchat do toho city a přiznat si, že Roman udělal neodpustitelné věci, za který si zaslouží trpět. Takže to nech plovat, stejně jako to udělali oni, a... žij si svůj život.“

„To má být rozkaz?“

„Ne, to je dobrá rada,“ vyštěkne. „A měla by ses jí řídit.“ Jdu mu na nervy, což bych považovala za dobrou zprávu, kdybych mu nebyla vydána na milost.

„Jenom je chci vidět.“

„Ani za nic.“

„Nejsem tatínkova holčička, která je našťvaná, že přišla o kamarády. Promluv si s nimi. Oni ti o mně řeknou víc. Zaručí se za mě.“

Upřeně se na mě podívá. Cítím v jeho očích odpor. „Vím toho dost.“

Svším paže a natruc se mu odhalím. Nenechám se jím zostudit kvůli něčemu, o čem nic neví, a nebudu si kvůli němu připadat nesvá v těle, do kterého jsem dva roky dorůstala. Moje gesto zůstane bez povšimnutí, jelikož jeho oči zůstanou přikované na těch mých. Upřeně na sebe zíráme, každý na jedné straně dělicí čáry, kterou mezi nás nakreslil.

„Opravdu to takhle chceš?“

„Žijeme v odlišných světech. Ty ses narodila do svojí verze reality. Nebudu ti mít za zlý, když to necháš být. V tvým případě opravdu platí, že nevědomost je sladká, Cecílie. Uděláš dobře, když si to budeš pamatovat.“

„I přesto, že s otcem nemám žádný vztah, nechci, aby se mu něco stalo. Pokud mi dokážeš zaručit, že bude v bezpečí, pomůžu ti.“

„Nic ti slíbit nemůžu. Tvůj otec má spoustu nepřátel, kteří s námi nemají co do činění. Je to jen byznys.“

„Pro mě ne.“

„A v tom spočívá tvůj problém.“

„Tak co mám sakra dělat?“

Otočí se směrem k lesu a odbyde mě. „Dojdi si na nehty.“

Rozhořčeně šmátrám po čemkoliv v dosahu, až nahmatám opalovací krém a mrštím ho po něm. Bací ho přímo do prostřed zad. Prudce se na mě otočí a já vyjeknu a začnu couvat, dokud nenarazím na židli a nemusím si sednout na zadek. Vytáhne mě za paži nahoru. To, co mezi námi probíhá, není jiskření. Jsou to žhavé plameny plné nenávisti, zášti a neřivosti, která se mnou nemá nic společného. Tenhle muž se nedrží zpátky. Z hloubi duše mě nenávidí.

„Až se příště pokusíš se mnou vyjebat, vyjebu já s tebou.“

Jantarovým pohledem mi šlehá plameny po hrudníku. Zesílí svůj stisk na mé paži. Sten, který se ze mě dere, se mi podaří udržet za zuby.

„Děláš chybu. Vedeš válku právě pro dobro lidí, jako jsem já. Jako je moje matka. Sean a Dominik jsou v první řadě moji kamarádi a já jim chci pomoci. Jsou ti věrní. Vždyť ani nevím, jak se jmenuješ! Romana možná nenávidíš, ale já jsem v tom nevinně. O ničem jsem neměla ponětí. O ničem *nemám* ponětí.“

„Ty jsi v tom sice nevinně byla, ale to se změní, pokud budeš dál tlačit na pilu. Jsi až moc snadný terč.“ Jeho urážka mě zasáhne hluboko, jako kdyby mi sypal sůl do čerstvých ran. „Jsi moc mladá a naivní. Věřila jsi jim každé slovo, ale teď už si musíš přiznat, že od tebe dostali, co potřebovali.“

Přístup. Potřebovali mě, aby získali přístup. Vybaví se mi den, kdy za mnou Sean po tom, co jsme se pohádali, přišel s předpřipravenou omluvou, a sevře se mi žaludek. Dominik přišel ke mně domů krátce potom, zatímco mě Sean zaměstnával. Možná, že jsem se nechala obalamutit, ale...

„Nejsem žádná kurva.“

„To je tvůj boj, ten si sváděj se svým vlastním svědomím, ne s tím mým.“

Po tom dni se ale všechno změnilo. Do té doby jsem možná byla terčem, ale potom jsem se stala vědomým rozhodnutím. Pustili mě do svého světa proto, že mě v něm chtěli. Tím jsem si jistá. Sean mi to sám přiznal. Tím, že mě vzal mezi ně, hodně riskoval. Když se mnou spali, spali s nepřítelem, když mi svěřili svá tajemství, upoutali mě k sobě, a dokud se mnou byli, riskovali svou důvěryhodnost a postavení v bratrství.

Pokud jsem někdy potřebovala důkaz o jejich citech, teď ho mám.

„Záleží mi na nich. *Nesmírně*. Nech mě vám pomoci.“

„Pokud to tak opravdu je, tak přestaň být tak zatraceně sobecká. Oni tě bez problémů nechali plavat, a ty by ses měla sebrat a udělat to samý.“

„Nemůžeš mě od nich držet dál!“

„Dobře víš, že můžu. Žádný dveře, na který zaklepeš, se neotevrou. Nikdo se k tobě nepřiblíží na krok. Od téhle chvíle, teď a tady... už neexistuješ. Nikdy jsi neexistovala.“

Zaplaví mě takový vztek, jaký jsem dosud nepocítila, a začnu na něj chrlit jed.

„Jdi do prdele, ty ubohej zasranej zálesáku, co si hraje na podělanýho Robina Hooda!“ Vytrhnu mu paži ze sevření a on mě nechá. „Vypadni odsud!“

O krok ustoupí a zasune svoje obří ruce do kapes. Oči mu planou a hlas má jako ledovec. „Právě kvůli tomuhle tě nechci nikde poblíž.“

Zvednu ruku. „Skvělý, takže to, že každé měsíce menstruuju, je tvoje výmluva, proč mě vyhodit z party? Nemáte náhodou ty a tvoji mstitelé být skupina dobrodinců? Za ten tvůj kruh odpornejch kokotů máme být ještě vděční, ne?“ Zasupím. „Dovol mi tedy, abych ti jménem všech bojovnic ozbrojených kundou poděkovala,“ vyseknu mu přehnanou poklonu, „děkuji ti *mnohokrát*, ale jak už jsem řekla, já nejsem váš nepřítel.“

Zvednu bradu. „Věřili mi, protože věděli, že se s tím zvládnou poprat, o to se postarali. Věřili mi, protože je miluju a protože věděli, že se na mě díky té lásce můžou spolehnout. Zlehčuj to, jak jen chceš, ale moje láska k nim je hnací síla, která ti zajistí moji loajálnost, ne naopak, a která mi pomůže udělat cokoliv pro to, abych je ochránila tak, jako oni chrání mě. *A tebe.*“

V obličejí se mu v reakci na moje doznání mihne jakési pochopení, ale stejně rychle, jako se objevilo, zase zmizí. „Ty ses do toho nikdy neměla zaplést.“

„Ale zapletla, tak mě nech vám pomoci.“

„Tvoje dvě minuty už uběhly,“ otočí se a vykročí směrem k lesu a já na něj začnu chrlit slova, protože vím, že žádnou další audienci si u něj ani intrikami nezískám.

„Opravdu je miluju. Možná, že to podělali, ale já jsem se do všeho zapletla jen kvůli tomu, jak jsou oddaní *tebě*, tvým cílům a všemu, o co všichni společně usilujete. Nečekali, že se do mě zamilují. Plánovali mě jen využít, ale to, že mi v tomhle ohledu nedokázali lhát, je důvod, proč tu teď stojím a bojuju za to, abych jim mohla být oporou. Pořád jsem na ně našťavaná, ale mám pro ně pochopení. Přiměli mě, abych to pochopila. Možná, že se mě to předtím netýkalo, ale teď se mě to týká *všechno*. Prosím. Nech. Mě. Jim. Pomoci.“ Z tváří si setru slzy a upřu na něj oči. Je velkolepý a krutý a několikanásobně přesahuje to, čemu jsem dnes byla připravená čelit. Čekala jsem své zlaté slunce nebo svůj chladný temný mrak, a představu, že už je nikdy neuvidím, nemůžu unést. Škemráám, i když bych neměla. Měla bych se sbalit a odjet a s celým tímhle městem se jednou provždy rozloučit. Do háje s otcem a s tím, jak si to zařídil. Nepojí nás žádný vztah a já bych mohla přijít na jiný, bezpečnější způsob, jak se postarat o matku. Ale hned, jak mě to napadne, se přede mnou vyjeví vzpomínka na Seana a Dominika a přepadne mě zničující strach z neznáma. Nedokážu se přimět k tomu, abych odjela. Alespoň zatím ne.

„Já v to věřím, ve všechno, co děláte, ve všechno, co se snažíte dokázat. Chci toho být součástí.“ To je naprostá pravda, ale obávám se, že jsem ji vyslovila příliš pozdě.

Zády ke mně vytáhne z kapsy můj vršek od plavek a nechá ho vedle sebe spadnout na zem. „Popřemýšlím o tom.“

KAPITOLA DRUHÁ

S prvními známkami podzimního chladu pochopím jeho rozhodnutí.

Odpovědí je mi ticho. Nikdy neměl v plánu říct ano.

Od střetu s nepřátelským cizincem uběhly už týdny, ale pocit definitivního konce ve mně probudí až studený vzduch. Už žádné letní noci pod širým nebem s Domem, žádné celodenní túry se Seanem. Moje láska, náklonnost, věrnost a oddanost už neznamenaají nic.

Konec ročního období značí konec všeho, na čem mi během doby strávené tady začalo záležet. Trvalo to jen něco málo přes tři měsíce, ale cítím v sobě změnu; změnila jsem se od základu. Ta zvědavá dívka, kterou jsem byla, když jsem sem přijela, je dávno pryč.

Můj svět se změnil stejně rychle jako všudypřítomné listí, které hraje nejrůznějšími odstíny hnědé, karmínové a žlutooranžové. V tomhle stavu nedokážu ocenit všechnu tu krásu, jen její poselství.

Léto netrvá věčně.

Všemu je konec.

Na začátku týdne jsem začala chodit na místní veřejnou vysokou školu a plně se ponořila do studia. Směny v továrně

jsou teď, když Sean dal výpověď, mnohem úmornější. Skončil tam hned poté, co mě nechal stát v té kanceláři.

Jen jednou jsem podlehla zvědavosti a vydala se přes trávník na Romanově zahradě až na mýtinu mezi stromy. Přivítalo mě jen naprosté ticho. Piknikové lavičky byly pryč a všechno začalo rychle zarůstat zelení. Jako kdyby se to celé nikdy nestalo. Kromě nového porostu a šumění stromů to tam zelo prázdnotou.

Moje opálení vybledlo a já sama jsem zhubla, postavu mám téměř vyzáblou a srdce scvrklé, jak teď přežívá pouze na vzpomínkách z předchozích měsíců; z měsíců, kdy jsem se neusmívala jen z povinnosti.

Úlevu někdy nacházím ve snech. Sním o dlouhých procházkách v mlhavých oblacích, o pohledech plných vášně, o bouřkách a uchvacujících polibcích. Po probuzení zůstávám rozbo-lavělá, plná touhy a zármutku.

Nečekanou oporou se mi stala Melinda. Nespočet směn už strávila vyprávěním o tom, co je nového v Triple Falls, a přitom se pečlivě vyhýbala zmínce o těch, o kterých bych si přála slyšet ze všeho nejvíc.

Ne že by to mohla tušit.

Sean řekl, že to napraví, ale chyták byl ve slovech „jednoho dne“.

Jednoho dne.

Tenhle vágní pojem má tolik možných výkladů, že mi každý den připadá, jako kdybych si odpykávala trest.

Jak dny ubíhají, stále silněji si uvědomuji, že to nebyl slib ani záruka, ale spíš přání.

Všechen tenhle žal mají na svědomí dva přízraky, které mě straší. Seanův požadavek respektuji. Nikdy nejezdím okolo jejich garáže ani jim nepíšu žádné zprávy. Nemělo by to cenu. Svoje rozhodnutí už učinili a dali jasně najevo, komu jsou oddáni. Chvilé strávené se mnou pro ně asi nebyly dost důležité. Já jsem nebyla dost důležitá na to, abych narušila jejich plány.

Alespoň tak na mě jejich odmlka působí.

Christy mi dlouhými videohovory o budoucnosti pomáhá zachovat si přičetnost. Bavíme se o našich plánech a o tom, že za rok se k nim budeme moci vrátit. To mi do jisté míry přináší útěchu. Triple Falls pro mě měla být jen krátká zastávka. Místo toho se z něj vyklubal odrazový můstek, ale v tuhle chvíli nevím, kde bych mohla bezpečně přistát.

Čím déle mlčí, tím více mi lámou srdce.

Dny plynou a já se snažím dělat, co můžu, ale každičkový krok, každičké „tik“ a „tak“ mě táhne ke dnu jako balvan v příboji. Každé ráno se znovu oklepu ze snů, odhodlaná chránit své srdce; jako kdyby ho už dávno neroztrhali na cucky. Ale čím více opadává listí, tím více kousků se mi hromadí a chrastí v hrudníku.

Byla jsem hloupá, když jsem si myslela, že vím, jaké to je, mít zlomené srdce. Možná, že jsem to už zažila, ale nikdy jsem kvůli tomu nepřišla o kousek sebe, až teď.

Svým vlastním životem jen proplouvám, žiju jenom kvůli vzpomínkám, kvůli svým snům, a libuju si v nekonečné bolesti, v žalu ze stesku po nich, a znovu se potácím na hraně sebezapomnění. Vrátila jsem se s odhodláním zbavit se špatných návyků, ale nečekala jsem, že jim odpustím. Nečekala jsem, že v tom bude hrát roli čas, že právě kvůli tomu je nechám jít.

Jednoho dne.

Dnes jsem se donutila vstát z postele a bezmyšlenkovitě se oblékla, odhodlaná pokusit se několik hodin neutápat ve vlastních myšlenkách. V centru města horko těžko seženu parkovací místo a přidám se k davu místních z Triple Falls, kteří s úsměvem plným očekávání na tváři vystupují z auta. Melinda o festivalu jablek mluvila poslední dobou neustále, ale když zahnu za roh a rozhlednu se po náměstí, chce se mi smát.

Je to tak maximálně ubohý pouliční trh. Maloměstská akce se stánkaři nabízejícími ochutnávky z místních restaurací a s umělci ve stanech, kde vystavují své výtvoř. Do velkého

městského festivalu to má daleko, ale když dojdu na místo, připadá mi, že to tu má své kouzlo. Samozřejmě tu nechybí jablka, pěstovaná a sklizená v blízkém okolí. Letmý pohled na logo na plakátu u stolu, jež patří sadu, ve kterém jsme se s Seanem sešli na půlnoční piknik, mě srazí k zemi. S každým dalším krokem víc a víc lituji, že jsem sem přišla, a čím dál víc mě láká myšlenka otočit se a vrátit se k autu. Na mysli mi vytane vzpomínka na to, jak mě uctíval mezi řadami rozhněvaných stromů; dusí mě, připomíná mi, že už nejsem tou dívkou, kterou jsem bývala, a možná už jí nikdy ani nebudu. Místo toho, abych to rychle zabalila, se loudám po chodníku podél řad obchodů přilehlých k festivalovým stánkům. Zastavím se, až když se otevřou dveře a z tetovacího salónu vyjde skupina mužů. Když uslyším: „Já tě znám,“ vzhlednu a srazím se pohledem s povědomou tváří.

Chvíli mi trvá, než si vzpomenu, kde už jsem ji viděla.

„Ty jsi R. B., že?“ Je dobře o patnáct centimetrů vyšší než já a tyčí se nade mnou s pobaveným, vřelým, medovým pohledem.

„Přesně tak,“ odpoví. „A ty jsi Domova holka.“

„Já...“ tápu a snažím se vymyslet odpověď, když si všimnu neobvázaného tetování, které mu na krku čouhá z trička – špičky peří.

Vypoulím oči, když se jeho úsměv prohloubí, oči výrazně zchladnou a rty se povýšeně zkroutí. Zatáhne za měkký bílý obvaz a odhalí čerstvě vytetovaná černá křídla, která mu zdobí paži. „Asi je dobře, že všichni nepřemýšlíme tak jako ty.“

V úžasu se snažím najít správná slova; zaplavuje mě hanba. Tehdy na mně viděl strach, váhání, ale hlavně byl svědkem mých unáhlených závěrů.

„Hlavu vzhůru, holka, přece nebudeš brečet.“

Mohla bych to odůvodnit spoustou argumentů. Mohla bych mu říct, že můj strach pramenil z toho, že jsem se nacházela na neznámém území, z toho, že se Domovi na klíně

zničehonic objevila zbraň, z jejich úsečné konverzace, ale žád-
ný z těch důvodů není dost dobrý. Domnívala jsem se o něm
i o Dominikovi jen to nejhorší. A nemohla jsem se víc mylit.
„Omlouvám se.“

Místo odpovědi se zazubí a hrdě předvede vytetovaného
ptáka. „Asi to všechno mění, když teď víš, že jsem na *tvou*
straně. A za to vděčím tvému klukovi. Něco ve mně viděl, když
jsme ještě byli malí.“

Neschopná slov se snažím nesvěsit hlavu, ale naopak se
mu dívat do očí a doufat, že v nich uvidí pravdu: že se za to
stydím a že on má pravdu. Znovu jsem dostala takové školení,
že jsem z toho nesvá, ale už jsem se naučila, že tohle je jediný
způsob, jak se posunout dál. Sean mě za posledních pár měsíců
naučil hodně, ale v první řadě mi ukázal, jak krásná je pokora,
a právě tu cítím, když k němu vzhlédnu.

Zpoza něj se ozve jeden z jeho kamarádů, který má na paži
stejný fáč. „R. B., musíme padat. Máme spoustu zařizování.“

Dva noví havrani.

A já jim závidím, protože jdou někam, kam já nemůžu.

Přistoupím k muži, který promluvil k R. B., a podám mu
ruku.

„Ahoj, já jsem Cecílie.“

Nejdřív na nataženou ruku pobaveně pohlédne, než ji stisk-
ne. „Terrance.“

„Ráda tě poznávám. A gratuluju.“

Ušklibne se, ale z očí mu číší jasná hrdost. „Díky. Ty jsi
Domova holka?“

„Ano. Teda, aspoň jsem byla. Teď si nejsem jistá.“

Stočím prosebný pohled na R. B., jelikož vím, že tam, kam
má namířeno, budou i oni dva: muži, které zoufale toužím
vidět.

„Jsem asi poslední, kdo by tě měl prosit o laskavost, ale...
až je uvidíš, až uvidíš... Dominika,“ zavrtím hlavou, protože

vím, že můj vzkaz nemá šanci vyznít tak, jak jsem ho zamýšlela. Naposledy jsem s ním mluvila ještě před tím, než jsem se dozvěděla pravdu o jeho rodičích a o tom, jak to můj otec celé utulal. „Vlastně nic.“

R. B. nakloní hlavu a se sraštěným obočím si mě svýma světle hnědýma očima prohlíží. „Určitě?“

„Jo.“

„Dobře, tak zas někdy?“ Pobídne mě otázkou nabitou významem, načež si vyměníme nepatrný spiklenecký úsměv.

„Snad. Jednoho dne,“ odvětim a z celého srdce doufám, že ten den jednou nastane. Že jednou znovu získám výsadu, kterou jsem kdysi považovala za samozřejmost, a budu se zase moci volně pohybovat mezi havrany.

Pohnou se k odchodu a já spolknu osten výčitky v krku. Znova musím čelit pravdě. I přes to všechno, co vím, nevím vlastně vůbec nic. S bolestí na hrudi a zmatkem v hlavě se vyhnu kočárku, jen aby mě někdo vzápětí polil ciderem. Muž ověšený dvěma batolaty s manželkou v nedohlednu se mi omluví, zatímco já z paže stírám kapky nápoje.

„Nic se neděje,“ ujistím ho a přejdou z chodníku na hlavní ulici. Podél nekonečných řad prodejních stánků se sunou davy místních. Většina se usmívá, aniž by měla tušení, že se tu vede válka, že se za zdejšími stromy a státními parky schází skupina mužů, která za ně bojuje, která bojuje za to, aby místní ekonomika mohla prosperovat a aby je pytláci nesrazili na kolena.

Čím déle přemýšlím nad posledními měsíci, tím více otevírám oči a vidím, co se tu stalo a jak se to teď havrani snaží napravit. Část mě si přeje, abych je mohla zase zavřít, abych z paměti mohla vymazat to, co vím, ale to by vymazalo i moje duchy, do kterých jsem pořád zamilovaná; teď víc než kdy předtím.

I přesto, že ve mně jejich nepřítomnost a mlčení probouzí čím dál větší zášť.

Všechno, co dělají, má svůj důvod. Buď je můžu nenávidět za nezodpovězené otázky, za to, že mě přiměli o nich pochybovat, nebo můžu věřit tomu, co mi odhalili, a vyslyšet tak jejich prosbu, věřit tomu, co přiznali, než zmizeli, věřit *v ně*.

Během slunných dnů toužím po Seanovi, po jeho úsměvu, pažích, ptákovi, po společných rozesmátých chvilkách. Po jeho hřejivých, slaných polibcích s nádechem nikotinu. Po jeho hbitém jazyku na mém těle. Po tom, jak na mě vždycky mrknul, když mi chtěl dát najevo, že ví, na co myslím. Když přijde bouřka, toužím po tom, aby mě zakryl můj mrak, toužím po polibcích, které ze mě udělaly prostopášnici, po násilném narážení jeho jazyka, tak hříšném a hladkém, po líném úsměvu, který mě uvnitř dokázal rozzářit. Po vejcích naměkko a černé kávě.

Tihle muži se mě ujali, šli mi příkladem, probudili moji sexualitu a teď na ně nemůžu zapomenout.

Jak to mám hodit za hlavu?

Ani zaboha nemůžu uspat to, co se jednou probudilo.

Z očí se mi derou slzy, pomalu se na rušné ulici začínám hroutit, a přitom se snažím smířit s realitou, do které jsem proctila. Popotahuju jako idiot a snažím se prodrat skrz narůstající dav lidí před radnicí, před jejímž vchodem na vyvýšeném pódiu zrovna hraje kapela. Asi desítka párů, které vypadají, jako kdyby na to trénovali celý rok, předvádí své taneční kroky a sehraně tančí na ulici. Zaměřím se na pár tančící nejbliž, na to, jak spolu tancují a usmívají se jeden na druhého, jako kdyby si šeptali tajemství. Když vidím jejich němé propojení, cítím jen závist, protože přesně to jsem měla s těmi dvěma i já.

Měla jsem to.

A svá tajemství si musím vzít do hrobu. Nikdy je s nikým nebudu moct sdílet. Nikomu je neprozradím, protože nikdo nedokáže pochopit, jak jsou závažná, nikdo by plně neporozuměl pravdě. Celý příběh by vyzněl jako nerealistická,

pokroucená, sexuálně provokativní pohádka se špatným koncem, nebo nedejbože bez konce.

Když jsem sem přijela, chtěla jsem dočasně odložit své pevné zásady a popustit uzdu své cudnosti, chtěla jsem si užít trochu volnosti.

To přání se mi splnilo.

Měla bych za to být vděčná.

Ale nejsem a místo toho truchlím.

Tady to ale dělat nemůžu.

Kladu nohu před nohu a prodírám se davem, snažím se dostat daleko odsud, daleko od všech těch úsměvů a smíchu a spokojených lidí, kteří nemají ponětí o boji, jež v sobě svádím, abych na ně nezačala křičet, ať se kurva vzpamatují.

Tím bych se pasovala na někoho, kdo nedokáže držet jazyk za zuby. Toho paradoxu jsem si dobře vědoma. Kdyby věděli, kolik toho pro ně tihle muži každý den riskují, možná by začali poslouchat. Možná by se k nim přidali a bojovali jim po boku.

Možná, že oni jsou ti chytří; že o té tyranii vědí, ale nashvál ji ignorují. Není to zase tak dávno, co jsem se sama těšila blažené nevědomosti.

Boj dobra a zla není žádná novinka. Děje se v přímém přenosu všem na očích každý den. V dnešní době se ale nedá spolehnout už ani na tisk; zprávy jsou často předkládány tak, že člověk musí luštit, co je pravda a co si někdo vymyslel, aby prosadil svoje zájmy. Sami si ale volíme, co budeme ignorovat, a zdá se, že místní si vybrali rozumně. Možná, že řešením není odsud vypadnout, ale stát se jedním z nich, splynout s davem a hrát si na naivku, co nevidí to všechno, co je na tomhle podělaném světě špatně. Pak by se mi snad o trochu lépe dýchalo a třeba bych se i jednou znovu dokázala bezmyšlenkovitě usmívat. S postupem času ale začíná být čím dál víc jasné, že to je jen zbožné přání, protože odsud už není cesty zpět.

Muži, kteří vstoupili do mého života, mi otevřeli oči, ukázali mi svoji válku. A vím, že kdybych si mohla vybrat, z plných plic bych zařvala, že do toho jdu také. Naplno.

Mou pozornost zaujme kapela na konci davu blízko uličky vedoucí mezi dvěma budovami. Zpěvák zrovna zdraví publikum, načež se z mikrofonu ozve pronikavá zpětná vazba, po které následuje zpěvákova omluva. „Tak, a teď když mám vaši pozornost,“ uchechtne se, když se zvuk vyčistí, a dá znamení bubeníkovi, „můžeme vykročit pravou nohou vpřed.“

Jakmile začne znít hudba a v reproduktorech zaduní zvuk kytary a basy, zahalím si obličej i nos do rukávu svého tenkého svetru.

Je ze mě emocionální troska, na ulici uprostřed pitomého festivalu jablek.

Tohle nezvládnou. Ještě ne.

Zpěvák se opře do písničky s optimistickým textem a já se jím silou zvyku nechám pohltit, když zpívá o tom, jaké to je být ztracený a procházet si těžkými časy, a vybízí nás k tomu, abychom se nepřestávali usmívat. Nedokážu si odpustit ironické pousmání, když se mi po tváři začne linout další horká slza, kterou si musím utřít rukávem.

To by stačilo, mizím odsud.

Jednoho dne.

Otočím se směrem k zaparkovanému autu, když vtom kolem pasu ucítím něčí ruku. Střelím pohledem za sebe a náhle mě obklopí vůně cedru a nikotinu. Z hrdla mi unikne překvapené vydechnutí, kterého využiju k tomu, abych se pořádně nadechla a ponořila se do něj, když mě na uchu začne šimrat jeho dech. „To se ti povedlo.“

Rukou mi sjede ke dlani, kterou mám svěřenou podél těla, a bleskurychle mě otočí tak, že se dotýkáme hrudníky.

„Ahoj, štěně.“

Zírám na něj a oči se mi zalijí čerstvými slzami. Když spatří můj výraz, jiskry v jeho očích vyhasnou.

„Co tady...“

Než stihnu doříct otázku, ovine mi paži okolo pasu, volnou rukou vyhledá moji ruku a vyvede mě z davu.

„Co to sakra děláš?“ osopím se na něj šeptem. Mezi nohy mi vtěsná svoje koleno a zhoupne se ke mně, doprava, doleva. Bezvhládně mu stojím v náručí. Stiskne mi ruku, kterou svírá v té své.

„No tak, štěně,“ naléhá, když začneme přitahovat pozornost okolí. Houpe námi do rytmu, naklání se a pohupuje a vybízí mě, abych se k němu přidala. „No tak, zlato,“ pobídne mě, a když zůstanu nehnutě stát, z tváře se mu začne vytrácet úsměv, „dej mi najevo, že žiješ.“

Z jeho výzvy mi v břicho začnou poletovat motýli, které nejde ignorovat, když se zhoupne dozadu na patách a svůdně u toho kroučí boky. S dalším krokem se mu poddávám, nechávám se vést hudbou a houpu se a vlním boky s ním. Povzbudí mě mrknutím a rychle se otočí, za zády vyhledá moji ruku a bez obtíží dokončí taneční krok. Několik přihlížejících v okolí nás povzbuzuje a jásá, až mi tváře polije ruměncem. Ale jelikož tančím se Seanem, který je v tanci naprostý mistr, udělám to jediné, co mi zbývá. Nechám se jím vést.

Tancujeme a on mi zpívá. Jeho perfektní tělo se houpe do rytmu basy udávající tempo, když se k ní přidá harmonika. Tančíme podél zaplněné ulice a s lehkostí se od sebe vzdalujeme a zase stáčíme k sobě. Tančíme, jako kdybychom to trénovali roky, ne pouhých pár měsíců. V očích se mu blyští hrdost, když vidí, jak začínám zářit. Uprostřed skladby najednou hudba ustane, tanečníci okolo přestanou tancovat a do vzduchu vyletí moře paží. Všichni vyřvávají text písně, načež se na zlomek vteřiny rozhostí ticho, než se všichni znovu dají do tance.

Tu písničku jsem nikdy předtím neslyšela, ale vím, že ji nikdy nezapomenu – na to je její text až příliš ironický. Jednotlivé verše ke mně promlouvají na té nejniternější úrovni. A vnímám je jako dar, kterým bezpochyby je. Právě tady na hlavní ulici si přisvojujeme čas, ztrácíme se jeden v druhém a prostě... tancujeme. Společně si užíváme ukradenou chvílku a ignorujeme celý zatracený svět okolo nás, veškeré okolnosti a všechno, co stojí proti nám. Na těch pár minut babího léta bolest ustoupí a dýchá se mi o něco lépe.

V tuhle chvíli nezáleží na ničem jiném než na mně a na mém zlatém slunci a na lásce, kterou k němu cítím. Posměšně zavrtím hlavou, když si se mnou v náručí vzdorovitě vykračuje a dává ostatním najevo, aby se neopovážili pokazit nám naši chvílku. V tu chvíli jsem si jistá, že ani jim, ani nikomu jinému nedovolíme pokazit to, co mezi námi je. Když písnička skončí, dav vypukne v jásot, Sean se ke mně skloní a vezme do dlaní mou tvář. Krátce se sehne až na vlasek ode mě a přivlastní si moje rty tak srdečným polibkem, že se bolest, které se mi právě podařilo zbavit, promění v muka.

Podvědomě vím, že *jednoho dne* dnes nenastalo.

„Musím už jít,“ zašeptá mi do ucha, rukou mi odsune prameny vlasů z ramene a očima mě prosí o pochopení.

„Ne, prosím...“

„Opravdu musím. Je mi to líto.“ Zavrtím hlavou a sklopím zrak. Po tváři mi začnou stékat slzy. On mi zakloní hlavu a pátrá v mých očích. V těch jeho se zračí odevzdanost. „Štěně, prosím, začni jíst,“ přeje mi palcem po bradě. „Tanči, zpívej, usmívej se.“

„Neodcházej, prosím.“ Se zachmuřeným výrazem mě jemně políbí na rty. Z úst se mi vydere vzlyk a polibek skončí až příliš brzy. „Seane, počkej...“

Když mě pustí a přestane mě hřát svým tělem, schovám si tvář do dlaní a vydám ze sebe zoufalý pláč.

Dusím se a vrtím hlavou, neschopna ustát trhlinu, která se mi rozrůstá po hrudi. Dlaně mám promočené od slz, jsem obklopena davem lidí a cítím každý krok, kterým se ode mě vzdaluje.

Nemůžu ho nechat jít. Nemůžu to udělat.

Odtáhnu dlaně z tváře a hledám jakýkoli náznak, který by mi napověděl, kterým směrem se vydal. Prodírám se davem. Nechci dovolit, aby mě opustil, aby tohle byl náš poslední tanec, protože se ho nikdy nenabažím. Když se mi ztratí z očí, sevře se mi srdce.

Otáčím se všemi směry, hledám ho kolem dokola a nechávám se pohltit davem lidí, kteří se tlačí směrem k pódiu. Zápásím s roji těl a začínám panikařit. „Seane!“ křičím a rozhlížím se všemi směry, než se mi před očima zablesknou střapaté blondaté vlasy a já se za nimi rozběhnu.

„Seane!“ Proderu se skrze rodinku a málem převálcuji chlapečka s rukama ulepenýma od kandovaného jablka. Přidržím ho, omluvím se a rozběhnu se směrem, kterým se vydal Sean. Otáčím se kolem dokola, než si všimnu nedaleké lavičky, na kterou vyskočím, a začnu pohledem pročesávat chodníky a přilehlé uličky.

„Ne, ne, ne!“ Když ho nikde nevidím, přemůže mě panika. S nastraženýma ušima marně hledám, dokud neuslyším slabý, ale zřetelný řev startujícího motoru. Vypálím za tím zvukem, proběhnu postranní uličkou a zabočím za roh. Tam narazím do neviditelné zdi a setkám se se stříbrným pohledem. Dominik se opírá o Seanovo auto a se založenými pažemi mě hltá pohledem. Sean se na mě dívá zpoza druhé strany auta. Věnuje mi jeden poslední pohled a sedne si za volant. Znovu upřu zrak na Dominika, který mě sjíždí pohledem od hlavy až k patě. Se srdcem v krku váhavě popojdu dopředu a on odmítavě trhne hlavou.

„Prosím,“ zašeptám, po tváři se mi kutálí slzy a vím, že si prosbu z mých rtů dokáže zřetelně odečíst. Plně se mi otevře

a v jeho stříbrných očích se promítají city, prsty se mu chvějí. Ví, že chce překonat vzdálenost, která nás dělí, že chce tu propast mez námi uzavřít.

„Prosím,“ žádám ho, protože už nedokážu snést tu bolest. „Prosím, Dome, neodcházej,“ zavolám na něj. Když mi odpovím, že zavrtí hlavou, vnímám, jak je pro něj těžké mě odmítnout. Necítím to z jeho postoje, ale z očí – ty toho odhalují nejvíc. Čiší z nich touha, lítost a nelibost nad tím, v jaké se všichni nacházíme situaci. A to mi stačí. Ví, že mi to takhle musí stačit.

Jeho city ke mně jsem si nevymyslela. Nevymyslela jsem si ty chvíle, které jsme spolu strávili. Nikdo nemůže zlehčit ani odmávnout to, co mezi námi bylo. A nikomu nedovolím, aby mi to vzal.

Ale jak tam před nimi stojím a krvácím, ani od jednoho z nich se mi nedostane žádného ujištění a to mě děsí ze všeho nejvíc.

Dominik vezme za kliku za sebou a otevře dveře od auta. Sean upřeně hledí před sebe, buď proto, že nám chce dopřát soukromí, nebo proto, že už se na mě nevydrží dívat. Žádnou útěchu mi to nepřináší. Ještě chvíli Dominika hltám plnými doušky, neskrývám svoje slzy ani lásku. Oběma rukama si zakryju hrud, zavřu oči a nehlasně mu řeknu pravdu:

„Miluju tě.“

Když otevřu oči, vidím jeho nefalšovanou reakci na mé přiznání. Udělá krok ke mně, ale tvář mu zalije nerozhodnost a hned nato naše spojení přeruší a nasedne k Seanovi do auta. V další vteřině jsou pryč.

V tu chvíli jsem si jistá, že bitvu, kterou sváděli o to, abych k nim mohla patřit, prohráli.

A jednoho dne možná nepřijde nikdy.

KAPITOLA TŘETÍ

Ve *Stmívání* je jedna scéna, ve které Bella nehybně sedí v křesle – zničená tím, že má zlomené srdce – a přitom zírá z okna a sleduje, jak se jí před očima střídají roční období. Když doma z balkonu pozoruju opadající stromy, které nejdříve musí odumřít, aby se na nich na jaře mohly zrodit nové květy, uvědomuju si, že jsem poslední tři roční období žila podobně jako ona, když přišla o lásku.

Láska si se mnou minulé léto sice pořádně užila, ale když se na zem začaly snášet první sněhové vločky, jediné, co ve mně začalo růst, byla nenávist. Nenávist k bezejmennému muži, který mi sebral velkou část mého štěstí tím, že mě uvrhl do vyhnanství.

Když teď toužím po těch, kteří mě opustili, nahrazuji ten pocit odporem k muži s ohnivýma očima, jenž vydal rozkaz, aby mě udržel v patřičných mezích – tedy úplně mimo hru.

Než jsem se stačila nadechnout, byly tu vánoční svátky a já jsem odjela domů. Prázdniny jsem strávila s matkou a Christy a přitom jsem si léčila zlomené srdce, až po okraj naplněné láskou, kterou jsem neměla koho zahrnout. A ani jednou jsem za tu dobu nelitovala jediné minuty strávené s nimi.

Byla jsem za ně ráda.

Byla jsem za ně vděčná.

Díky tomu, co jsem s nimi zažila, jsem lépe poznala samu sebe. Nebylo to jen obyčejné léto, bylo to celé období vlastního sebepoznávání. Řekla bych, že většina lidí svůj život prožije, aniž by sami sebe prozkoumali do takové hloubky, do jaké jsem sama sebe poznala já. Schůzky plné chůtice a noci, které jsem se svými milenci strávila pod zelenými stromy a třpytícími se hvězdami, mě změnily.

Dál ubíhaly minuty, hodiny, dny a měsíce a já se ne a ne znovu probudit k životu. Jen jsem přežívala.

Vzpomínky jsem si sice dál uchovávala v srdci, ale jednoho dne jsem se konečně rozhodla znovu začít žít. Škola pro mě byla jednoduchá a práce začala být únosnější, poté co jsem se sblížila s Melindou a s pár dalšími kolegy z noční směny. Žádný z havranů se mnou ani jednou nepromluvil – ani jeden z nich. Ať už jsem jednoho z nich potkala na benzínce, nebo jsem na někoho náhodně narazila kdekoliv jinde, všichni s havraními křídly dělali, že jsem neviditelná. Přišla jsem nejen o svoje chlapce, ale taky o svoje kamarády, včetně Layly, a o všechny, co měli něco společného s bratrstvem.

Ten hajzl dostal svému slovu. Zůstala jsem úplně sama.

Čím více času plynulo, tím více jsem nabývala přesvědčení, že je to takhle lepší. Jakýkoliv kontakt nebo bratříčkování s kýmkoliv, kdo je blízký Seanovi a Dominikovi, by mi jenom dávaly falešnou naději na budoucnost, která nikdy nepřijde.

Koncem jara jsem měla za sebou dva úspěšné semestry na vysoké se skoro perfektním průměrem a rok služby v otcově závodu se chýlil ke konci. Tři čtvrtiny naší dohody už jsem splnila, zbývalo jen posledních pár měsíců.

Už jen jedno léto v Triple Falls a budu mít pokoj od Romana Hornera a od závazků, které vůči němu mám, a moje matka bude finančně zajištěná.

Svoboda byla nadosah.

Roman se od našeho posledního rozhovoru z Charlotte nevrátil a já jsem ani nečekala, že by se tu hodlal ukázat. Kromě pravidelných týdenních e-mailů moc snahy nevynakládal. Jak jsem tušila, nikdy v tomhle domě nebydlel. Nechal si ho postavit jen jako svatyni zasvěcenou jeho úspěchům.

Až skončí léto, zbavím se konečně i přetrvávající obavy z toho, že se s ním budu muset setkat tvář v tvář. Navíc na mě nechá přepsat velkou část svého jmění a budu s ním moct zpřetrhat kontakt.

Překvapivě se však z Triple Falls pryč nehrnu.

Tohle město a lidé, kteří zde žijí, se mi dostali pod kůži. Už mi nevadí monotónnost pracovních dní. Když teď skončil semestr, dny, kdy nepracuju, znovu patří mně. Najít si program, kterým bych je vyplnila, je ale stále těžší.

Dosud jsem čas naplňovala smysluplnými činnostmi.

Často chodím na túry. Nikdy nechodím po stezkách, které mi ukázal Sean – taková masochistka zase nejsem. Podařilo se mi nabrat síly, svaly už po dlouhých výletech do lesa a ke skalním útesům tolik neskuhrají. Pomocí aplikace jsem si oprášila francouzštinu, jelikož jsem odhodlaná využít svého tučného účtu a začít léta trávit v zahraničí. Teď, když se konečně oteploilo, jsem se znovu začala opalovat, plavat a číst si u Romana na zahradě.

Vytvořila jsem si nový rituál; před zavíračkou chodím na pivo s lidmi z práce a občas se připojím k Melindě na rodinnou akci, abych zabíla čas. Opravdu se jí snažím být kamarádkou, na kterou se může spolehnout, tak jako se já můžu spolehnout na ni.

Dnešek s sebou ale přinesl novou výzvu. Po osmi měsících bolestivého ticha ze strany obou mých ztracených lásek jsem souhlasila s pozváním na rande.

Po horké sprše přejedu rty třpytivou červenou rtěnkou a vybavím si, jak mi po nich přejížděl Sean, když jsem je napíjala okolo jeho penisu. Snažím se potlačit vzpomínku na zvuky, které vydával, na jeho slastné chrčení, na jeho přerývaný dech potom, co vyvrcholil.

„Jdeš na rande. Na rande, Cecílie.“ Zavřu oči a pohltnu mě vzpomínka na to poslední.

Na mysl mi vyvstane Dominikův sotva viditelný úsměv, když si živě vybavím, jak jsem mu bosou nohou masírovala na sedačce v autě bok.

Se zaklením sáhnu po ubrousku a upravím si rozmazanou tužku na rty.

„Rande, Cecílie. Soustřeď se na svoje rande. Jmenuje se Wesley. Má dobré vychování i vzdělání a je sexy.“

Ne tak sexy jako Sean. Ne tak sexy jako Dominik. A ačkoliv ho zoufale nenávidím, nikdo na světě není tak sexy jako Francouz.

A za to si zaslouží jít do prdele.

Pokaždé, když si na toho arogantního hajzla vzpomenu, začne to ve mně vřít. Možná, že už se mi nepodaří se s ním setkat, ale nedovolím mu, aby měl nade mnou někdy takovou moc jako předtím. Bez váhání mě připravil o mé štěstí, vydal rozsudek a udělal mi krutý trest a pak si odkráčel. Ještě před pár měsíci bych souhlasila s jakýmkoli jeho plánem, jen abych jim mohla být nablízku. Čas mi ale pomohl. Zahojil moje rány. Posílil mě a dodal mi odhodlání.

At si jen zkusí zkřížit mi cestu po tom, co nás od sebe vlastnoručně odtrhl.

Sean a Dominik mu to ale dovolili a to je podle mě neodpustitelné.

Tuhle zášť si držím blízko u srdce, protože právě díky ní dokážu být nad věcí. To si uvědomuji. Taky díky ní dokážu

zůstat naštvaná a zazlívát jim to – a takové prostředky právě potřebuji, abych mohla jít kupředu. Jednoho dne, až ten vztek už nebudu potřebovat, jim pro své vlastní dobro odpustím, jak mi ublížili. V dohledné době se to ale nestane.

Zavrtím hlavou a začnu se věnovat svým očím – na řasy si nanesu tlustou vrstvu řasenky. Na to, abych šla na rande, jsem v naprosto špatném rozpoložení, to si dobře uvědomuji. Ale potřebuji tenhle poslední krok udělat. Nemůžu se schovávat navždy.

Přestala jsem čekat na *jednoho dne*. Teď čekám na *brzy* a *ně-koho jiného*.

A možná, že ten *někdo jiný* je právě Wesley.

Na toaletním stolku mi zadrnčí telefon, oznámí příchozí zprávu a já Wesleymu bzučákem otevřu bránu. Kód ke vstupu mu dávat nechci, v tom už jsem se poučila.

Plná očekávání sejdu po schodech v upnutých šatech se zavazováním kolem krku, které mi pomohla vybrat majitelka mého oblíbeného obchodu. Připravena jít vstříc možností si před dveřmi prohrábnu rukou vlasy.

Chci se znovu naučit smát, aniž by mě přepadaly smutné vzpomínky. Nechci setrvávat v minulosti a nežít v přítomnosti. Chci zase zažít pocit sblížení, pocit, který nebude mít nic společného s muži, již se odmítají vytrátit z mých snů, ani s tím, jakou moc mají nad mým životem. Kromě toho chci zjistit, jestli mě ještě něco dokáže vzrušit, aspoň náznakem, i sebemenším, jestli dokážu vnímat něco kromě ran, které utrpělo moje srdce.

Stačí vědět, že existuje naděje.

„Prosím,“ šeptám komukoliv, kdo poslouchá. „Stačí záškrub, šepot, *cokoliv*,“ vysílám prosbu, když Wesley zaparkuje a vystoupí z auta. Když mě hnědýma očima sjede od hlavy k patě a vycení na mě perfektní zuby, vím, že pro mě už je po rande.

Nic.

Přesně to cítím. Vůbec nic. Ani během večere, ani teď, když mě Wesley vezme za ruku a vede mě k autu. Žádné zachvění a ani špetka vzrušení, když otevře dveře spolujezdce, jemně mi odhrne vlasy z obličeje a skloní se ke mně.

Jeho pohyb ve mně spustí bezděčnou reakci a na poslední chvíli uhnu hlavou, protože to nedokážu. Nemůže mě pohladit jako Sean, nemůže mě políbit jako Dominik. Wesley skloní bradu a upře na mě pohled.

„Tobě někdo ublížil?“

„Mrzí mě to. Myslela jsem si, že jsem připravená.“

„Nic se neděje. Jenom... mi připadalo, že jsi byla duchem jinde, když jsem ti něco vyprávěl u večere... A vůbec mi nešlo zavřít zobák.“

„Není to tebou...“ Je mi trapně a podle toho, jak se tváří, vím, že kdybych ho zastřelila, bylo by to milosrdnější.

Ze slušnosti se zasměje. „To zabořilo.“

Nejradši bych zalezla pod auto. Místo toho mi pomůže nasednout a nakloní se ke mně. „Nic se neděje, Cecílie. Sám jsem si něčím takovým prošel.“

Provinile na něj upřu pohled. „Za tu večeri ti zaplatím.“

„Jak moc mě plánuješ dneska večer urazit? A s jakýma kretenama to chodíš na rande?“

S nezapomenutelnýma kreténama s kapkou hajzlovství v sobě.

„Vůbec bych ti neměla za zlé, kdybys mi řekl, ať si domů vezmu taxíka.“

„Jsi upřímná, až to bolí, ale mně se to líbí.“ Kousne se do rtu a zahledí se mi do očí. „Krásná, až to bolí. Budu to brát jako lichotku, že jsem první, s kým ses to rozhodla znovu zkusit. Možná,“ pokrčí rameny, „že bychom to mohli někdy zkusit ještě jednou.“

„To zní fajn.“

Oba víme, že je to lež, ale cítím se díky tomu klidněji, když si zapínám pás a on se vydá okolo auta na stranu řidiče. Když nasedne, rozhostí se v autě ticho. Cestou si hraje s knoflíkem od rádia. Uvítám, když konečně promluví. „Byl to někdo odsud?“

„Ne. Jeden kretén, se kterým jsem chodila v Georgii.“ Lhát je čím dál jednodušší. Pravdu mu říct nemůžu.

Wesley mě doprovodí ke dveřím, přátelsky mě obejmě a řekne mi, abych mu zavolala, až budu připravená. Když odjede, proklínám svoje věrné srdce a namíchnutá sama na sebe třísknu dveřmi.

Zklamaně vylezu po schodech nahoru do ložnice. Odkopnu sandály, vytáhnu z kabelky mobil a napíšu zprávu Christy.

Akce Jdu do toho byla naprostej propadák.

Christy: Nevzdávej to, zlato. Ať už to zkusíš s kýmkoliv, nebude v tuhle chvíli nic víc než jenom dočasná náplast.

Pořád na to nejsem připravená.

Christy: Tak nejsi připravená. Nespěchej. Jednou připravená budeš.

Co dneska děláš ty?

Christy: Netflix and chill ;-). Zítra ti o tom povyprávím.

Užívej si, děvče. Opovaž se mi všechno nevyklopit. Mám tě ráda. Dobrou. X

Rozhodnu se být za svůj pokrok ráda. Na rande jsem šla a je jedno, jestli dopadlo dobře, nebo ne. Někde se začít musí.

Dám si mobil nabíjet na noční stolek, odhrnu přinu, posadím se na kraj postele a zabořím chodidla do plyšového koberce.

Snažit se žít „normální“ život po zkušenosti se dvěma neuhastitelnými vztahy je vyčerpávající. I po všech těch měsících

mi stále chybí chaotické noci, tajemno, vzrušení, naše propojení a taky sex. Ten božský sex.

Na truchlení jsem si vymezila dost času. Kdyby moje srdce jenom dokázalo poslouchat hlavu, byla bych na tom mnohem líp. Přejedu si prsty po nedotčených rtech a rozhodnu se, že se osprchuju a odličím až ráno. S úmyslem zalézt si do postele s knížkou shodím na zem polštářky, když vtom si všimnu, že na mě na polštáři čeká řetízek s kovovým přívěskem. Ztuhnu.

Vezmu řetízek do ruky a zvednu ho až k očím – nechce se mi věřit tomu, že ho držím v rukou, ani tomu, co to vlastně znamená. Vystřelím z matrace. S bušícím srdcem se rozhlížím po pokoji.

„Seane? Dominiku?“

Jdu do koupelny. Nikde nikdo.

Na balkón. Nikde nikdo.

Zoufale prohledávám dům, ale nenajdu jediné odemknuté dveře.

Ne že by je zamčené dveře najednou dokázaly zastavit. Důkaz koneckonců svírám v dlani.

Plná naděje si řetízek upevním kolem krku a rozběhnu se směrem k zadnímu vchodu. Z botníku vytáhnu holínky, obuju si je a z kapsy pláštěnky vytáhnu kapesní baterku. O pár vteřin později se za pomoci slabého paprsku světla rozhlížím po zahradě.

„Seane? Dominiku?“

Ticho.

Namířím si to k lesu přes čerstvě posekaný trávník o velikosti fotbalového hřiště. Kus kovu, který mě hřeje na krku, je mi v téhle spoušti zábleskem naděje. Na kopec vedoucí ke stromovému porostu a mýtině dorazím téměř sprintem.

Pohled, který se přede mnou rozprostře, mi vyrazí dech. Ve větru se přede mnou komíhá vysoká tráva osvětlená žlutozeleným svitem stovek světlušek. Přelétají mezi křovinami

a hustými větvemi a třpytí se nade mnou jako diamanty, dokud nezmizí v záři měsíce, který je právě v úplňku.

„Seane?“ Prohledávám každý kout mýtiny, na každý stín mezi stromy svítím baterkou. „Dominiku?“ Zavolám potichu a přeju si, aby na mě tady jeden z nich nebo oba čekali. „Jsem tady,“ prohlásím a s chabým světlem v ruce ztěžka hledám jakékoliv známky života v tmavém lese. „Jsem tady,“ zopakují a nahmatám přívěsek.

„Jsem tady,“ řeknu si sama pro sebe ještě jednou, bez výsledku.

Kromě mě tu nikdo není.

Naprosto zmatená se motám kolem dokola a hledám, doufám, modlím se za jakýkoliv náznak života, ale marně.

Veškerá naděje, kterou jsem před pouhými minutami cítila, se rozplyne ve větru, který šustí ve vysokých třpytících se borovicích nade mnou. Nenechám se ale přemoci bolestí. Místo toho si položím dlaň na hrud' a sleduji symfonii světel, která se odehrává i kolem mých nohou, a poslouchám němou, ale úchvatnou melodii. Okouzlená měsícem a světelným představením sevru mezi prsty přívěsek s havraním křídlem.

Jeden nebo oba z nich mě označili za svoji.

Někdo mi ten řetízek položil na polštář.

Ještě jednou na ně zavolám.

„Seane? Dominiku?“ Vzduch okolo mě jako by znehybněl, když jasně vycítím něčí přítomnost. Pak se pár metrů ode mě ozve hluboký hlas prostoupený francouzským přízvukem a já ztuhnu jako prkno.

„Budu tě muset zklamat.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Vynoří se z temného houští po levé straně. Couvnu, zapnu baterku a namířím ji na něj.

„Co chceš?“

„Co chci? Od *tebe* nechci nic.“ Když se přede mnou zjeví celý, sálá z něj pohrdání.

Ve světle kapesní baterky mám jasný výhled na jeho tvář, hladké rysy, výrazný nos i vyrýsovanou čelist. Škoda že ho nenávidím a nedokážu ocenit jeho krásnou masku. Vypnu baterku a nechám ho spolknout tmou, ale i přesto se v záři měsíce a kouzelném světle mušek třpytí mužnou krásou. Je oblečený podobně, jako když jsem ho viděla poprvé, až na to, že teď má bundu a úzkou černou kravatu. V košili, kalhotách a naleštěných botách tady vypadá přímo nemístně.

„Co tady děláš? Takhle oblečený?“

„Mohl bych se tě zeptat na to samé.“

Ještě pořád vypadám stejně, jako když jsem vyrážela na rande, včetně make-upu a účesu, až na puntíkové holínky. Na půlnoční procházku lesem jsem taky příliš vyparáděná. „Já tady bydlím.“

„Nebydlíš.“

„To je slovíčkaření. A ty už si tady nemůžeš vyskakovat.“

„Budu si vyskakovat, kde se mi jen kurva zachce.“ V očích mu plane stejná žhavá krutost, jakou si pamatuji z našeho předchozího setkání. Hlas má úplně stejně prosáklý pohrdáním a záští. I když by bylo jednoduché odejít, chci, aby věděl, že jsem si na něj udělala jasný názor, stejně jako on na mě.

„Jsi nechutný. Ten tvůj přístup,“ zvednu dlaň a mávnu s ní. „Jako kdybys měl právo se takhle chovat, jednat se mnou, jak si jen zamaneš.“

„Budeš mi tady kázat o tom, že jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá? Protože ti zaručuju, že tys mi všechno pořádně posrala jen tím, že existuješ.“

„Jsi směšný a vůbec mi nestojíš za pozornost.“

„Zapomínáš na to, s kým mluvíš.“

„Jo? Co kdyby sis zase schoval ptáka do kalhot? Neplánuju si tu porovnávat velikost.“

„Máš nevymáchanou pusou.“

„Ty jsi zase hajzl a parchant a vybrané způsoby si šetřím pro slušné lidi, neplýtvám jimi na psychopaty bez kapky soucitu, kteří mají pocit, že jsou v právu.“

Jak se nade mnou tyčí, cítím jeho vůni. Je o několik centimetrů vyšší než Sean i Dominik. Má obrovitou, hrozivou postavu, jako kdyby se z novorozeněte stal rovnou dospělým mužem a přeskočil všechny fáze mezi tím.

„Jsi malá holka s odporným slovníkem. A pokud ti nestojím za pozornost, proč se mnou pořád ještě mluvíš?“

„Dobrý postřeh. Jdi do prdele.“ Ustoupím od něj, ale on natáhne ruku a sevře mi zápěstí jako do svěráku. Snažím se mu vykrotit, ale on mi nevěnuje pozornost – zírá totiž na havraní křídlo, které mi visí na krku.

„Co to je?“

Neudržím se a usměju se. „Myslím, že moc dobře víš, co to je.“

„Kdo ti to dal?“

„Do toho ti nic není. Pust' mě.“

Přitáhne si mě blíž k sobě a já upustím baterku a začnu se volnou rukou sápat po jeho ruce, kterou mě vězní u sebe. Zvedne prsty druhé ruky k mému přívěsku. Když mi dojde, co se chystá udělat, začnu vidět rudě. Volnou dlaní ho udeřím do obličeje a rozpálená do běla se znovu rozpřáhnu, abych mu ještě jednou pořádně vrazila. „Opovaž se, ty hajzle!“

Nemám proti tomu surovci šanci, když mě k sobě přitáhne tělo na tělo, až to se mnou cukne jako s hadrovou panenkou. Pak mě povalí na zem a obkročmo si na mě sedne.

„SLEZ ZE MĚ!“ zaječím z plných plic, peru se s ním, drápu mu nehty po košili, aniž by se mi dařilo zarýt se do kůže. S lehkostí mě přemůže, jako kdyby se pral s komárem, a přitlačí mi ruce do chladné trávy.

Sklání se nade mnou a v očích se mu leskne čirý hněv. „Hned teď mi kurva řekneš, kdo ti to dal.“

Plivnu na něj a v duchu si blahopřeju, když mu plivanec přistane na bradě. Bez námahy uchopí obě moje zápěstí jednou rukou a přitlačí je k zemi, načež si druhou rukou setře sliny z brady a otře si je do košile. V tu chvíli zahlédnu záblesk zubů a uvědomím si, že se ten hajzl... usmívá, a to takovým způsobem, že je mi z toho zle.

„Už jsem zabíjel kvůli větším prkotinám.“

„Já se tě nebojím. Nejsi nic víc než mohutné tělo a prázdná hlava.“

Temně se zasměje a mně z toho přejede mráz po zádech. „Ještě ani netušíš, že jsi vlhká,“ zašeptá vzrušeně a mně v hlavě začne zvonit na poplach. „Možná jsem tě měl nechat, abys na to přišla sama, až si sundáš kalhotky. Aby sis pořádně užila ta muka.“

„Jdi do hajzlu.“

Nakloní se ke mně a najednou mě obklopí vůně citrusových plodů se skořicí. „Cítíš se osamělá, Cecílie?“

„Slez ze mě,“ vší silou s ním zápasím, ale není to nic platné.

„Konec hrátek. Kdo ti dal ten přívěsek?“

„Neřekla bych ti to, ani kdybych to věděla.“

Sakra. Sakra. Sakra.

„Ty to nevíš.“ Jeho plné rty se roztáhnou do nesnesitelného úšklebku. „Tak to je bomba. Ty nevíš, který z nich to byl.“

Nakloní se ke mně a hlas má protkaný dalším zničujícím příslibem.

„Postarám se, aby ses to *nikdy* nedozvěděla.“ Pevně uchopí řetízek, zatímco s ním vší silou zápasím.

„Ne, ne! Prosím, nedělej to!“ Naléhám a sápu se mu po ruce, když vtom se mi zezadu do krku zařízne kovová spona, řetízek povolí a utrhne se. Z té ztráty začnu vzteky křičet – tímhle jediným činem mě roztrhal na kusy. Oči mi zalijí zlostné slzy. „Proč? Proč? Patří mně. On mě miluje!“

„Kdo... *kdo* tě miluje, Cecílie?“

„Dostala jsem ho, aby mě chránil! Je mým slibem!“

„Před kým potřebuješ ochránit?“

Před tebou.

To se ale neodvážím říct. Na tom, jestli mu dám moc mě zastrášovat, nebo ne, vůbec nesejde; není typ muže, který by potřeboval svolení.

„Jsou to tvoje vlastní pravidla! S nimi si zahrávat nemůžeš. On si mě vybral!“

„Jsi ubohá.“ Pustí mě, s přetrženým řetízkiem v ruce se postaví a seshora mě sleduje. „Myslíš, že tě nějaká cetka ochrání? Je bezvýznamná.“

„Pro mě význam má!“

„Jsi jen malá holka, co se zabouchla.“

„Jsem dvacetiletá *žena*, ty zaostalej hajzle.“ Zvednu se a postavím se mu čelem, ačkoliv se mi třesou nohy. „A jsem jeho.“

„Protože ti to řekl? Ty o tom nerozhoduješ. Jsi zvrácená. A ani náhodou mu nepatříš, milá zlatá. Je to můj bratr.“

„Bratr, to určitě! Je to jenom kluk, se kterým jste si jako malí stavěli bunkry z deky. Teď je ti kolik... třicet? A ještě pořád zabíjíš imaginární draky a hraješ si u toho na pána panství.“

„Mysli si, co chceš, ale sama jsi viděla, co dokážeme.“

„Drobné krádeže a večírky? To je opravdu nářez.“ Lžu jako když tiskne, ale nechci mu dát najevo, kolik toho doopravdy vím. „Já vím, komu patřím.“

Skloní se, aby mi viděl do očí. „Seš si tím jistá?“

„Miluju ho.“

„Vyslov jeho jméno.“

„Jméno není podstatné...“

„Já vím, miluješ je oba, to už jsem slyšel, šetři dechem.“

„Za to, že mi takhle ubližuješ, zaplatíš.“

„Opravdu tomu věříš?“ Rozhlédne se okolo. „A kdo konkrétně ti spěchá na pomoc?“ Ostrí pravdy se mi zařízne hluboko do těla. Má pravdu. Ani jeden z nich tu není, aby mě před tímhle šíleným hajzlem zachránil. Naštěstí mě dobře naučili, jak se bránit sama.

Jako kdyby mi četl myšlenky, ztiší hlas a pronese jasnou výhrůžku. „Ujišťuju tě, že už mi prošly i mnohem horší věci.“ Jeho klouzavý francouzský přízvuk spojený s neskrývanou nenávistí vyslovenou výhrůžku z jakéhosi důvodu ještě umocní. Já ale neustoupím. Nenávist ve mně doutná už celé měsíce a teď jsem připravená nechat ji vzplanout.

„Proč jste tak nahněvaný, vážený pane? Vyrušila jsem vás při zabíjení a mučení drobné zvěře? Nemáte snad v pátek večer nic lepšího na práci než pronásledovat zabouchnuté *malé holky*? Kdo z nás dvou je tady ubohý?“

Sesbírám síly, napřímím se a všechno ve mně vře. „Jsi jenom ustrašený malý kluk, co je posedlý mocí, protože mu v dětství nikdo nevěnoval pozornost.“

V jednu chvíli stojím a v další ztrácím půdu pod nohama a ocitám se znovu na zádech. Ten pád mi vyrazí dech a zastaví

srdce, když vtom na moje rty dopadne surový útok, který připomíná polibek. Cítím ho na každém centimetru svého těla, útočí na moje rty a přejíždí mezi nimi jazykem. Jsem ztuhlá a oči mám dokořán, když mi jazykem proniká do úst a já prskám a dusím se. Situaci má pevně v rukou a líbá mě dál a postupně mě okrádá o všechny předešlé polibky, o poslední polibek od Seana i o ten předposlední, o mučivé doteky Dominikova jazyka. A já se mu vzpírám, snažím se těch svých polibků držet jako klíště, ale ony se mi dál prosmekávají mezi prsty, dokud nezmizí z dosahu. Ten pocit ztráty a hněvu mi dodá sílu, snažím se uhnout hlavou a přerušit polibek, ale on mi to nedovolí.

S každým bodnutím jazyka mě drancuje, přisvojuje si mě a s dalším přejetím mě uvrhá do svého zajetí. Najednou hořím, žár taví moje zábrany a bortí je a já pod ním bezmocně ležím, zahalená do kouře a zachvácená modrými plameny.

Prohrávám boj o to znovu nabrat dech a upadám do tělesného zapomnění. Mučivé pohyby jeho jazyka jsou nemilosrdné, když se nelítostně snaží nabažit mých rtů. Zasténám a nechávám se tím ohnivým peklem pohltit, dokud neuhasne.

Dokud neuhasnu já.

Dokud znovu nepovstanu z bouřlivého polibku.

Z polibku, který do mě znovu vdechne život po měsících, kdy jsem byla prázdná, opomíjená a osamocená. Moje tělo mě pod jeho vahou zrazuje, když nepopíratelně nabírá na intenzitě a probouzí ve mně touhu, která se mi rozlévá po rukou i nohou. Můj jazyk se setkává s tím jeho a svádí s ním zuřivý souboj. Šukám ho jazykem stejně nemilosrdně jako on mě, roztahuju nohy a on se tře svou erekcí o moje hladové tělo.

Kombinace zlosti a touhy mě teď nutí bojovat ze zcela jiného důvodu. Svírám ho a sápu se po něm, chci si ho přitáhnout blíž, nehty mu probodávám kůži na hlavě a zakláním hlavu, aby se ke mně lépe dostal.

Stále bojuji o dech, okrádám ho o ten jeho a naše jazyky spolu svádějí boj, když mi panovačně a odhodlaně olizuje rty.

Zmocňuje se mě nenasytný chťič a já se nechávám strhnout temným proudem a vrhám se do něj. Uvězněná ve vlnách vdechuji zcela nový vzduch, díky nenasytným rtům znovu ožívám a moje tělo se dme, otevírá a vítá ho. Obejmu ho nohama kolem boků a on mi přejíždí ptákem okolo vstupu. Tenká látka mezi námi mě sotva chrání před přímým kontaktem. Prohýbám se a všechno ve mně pulzuje. Prsa mi ztěžknou a bradavky ztuhnou. V klíně mi tepe a já ho tisknu k sobě, když mě drsně dobývá. Jeho dotyky postrádají jakékoliv známky něhy. Mně to ale nevádí, protože vím, že jakýkoli náznak něžnosti by mě zničil.

Ta myšlenka mě natolik znechutí, že od něj odtrhnu rty a vytřeštím oči.

„P-přestaň,“ vykoktám vyděšeně. On moje zbytečná slova ignoruje, zatímco já se znovu snažím vyhrát nad ničivým chťičem. Odsune moje zápolící ruce, skloní hlavu, kousne mě do krku, pak do ramene a vezme do úst celé moje prso, až promočí tenkou bavlněnou látku, která ho zakrývá. Bradavka mi ztvrdne jako kámen a on odtáhne hlavu jen na tak dlouho, aby mi mohl hrubým pohybem stáhnout podprsenku a získal přístup k mým vystaveným nadržům. Skloní hlavu a přisaje se k jedné bradavce. Vzápětí cítím, jak se mi do ní prudce zaryje zuby.

V další vteřině mi zajíždí pod sukni a prsty se mi bolestivě zaobí do stehna, zatímco já zápolím s jeho opaskem. Ozve se cinknutí přezky a on mě náhle pustí. S ústy dokořán couvám a znovu padám na zadek, zatímco mě dravým pohledem sleduje. Jsem si jistá, že mám ve tváři vepsanou hrůzu z činu, který jsem právě spáchala. S prudce se zvedajícím a klesajícím hrudníkem a obnaženými prsy zuřivě vrtím hlavou, když si mě za botu snadno přitáhne zpátky pod sebe. Znovu se skloní a políbí mě jazykem jako ulitým z oceli. Pátrá a prozkoumává moje ústa

všude tam, kam se nikdy neměl dostat, včetně dosud nedotčených míst. Když se ode mě odtrhne, ocitáme se tváří v tvář a jediným zvukem prolamujícím ticho je náš přerývaný dech.

„Tu n'y connais rien à la fidélité.“ *Ty o věrnosti nevíš vůbec nic.*

Tomu, co řekl, rozumím jen částečně, ale vím, že jeho jedovatá slova mají za cíl mě potupit. Napřáhnu se, abych mu vrazila facku, ale on mě chytne za ruku a zakousne se mi do dlaně. Znovu se ke mně přitiskne svou tvrdou erekcí, a když ho celého cítím ve svém provlhlém klíně a slast se stupňuje, nedaří se mi potlačit zasténání. S dalším pohybem boků cítím přicházející orgasmus. „Tu ne peux pas échapper à la vérité. Tu me veux.“ *Pravdě neutěčeš. Chceš mě.*

Vytáhne mě na kolena a sám si klekne, chytne mě za ruce a zahákne mi prsty za opasek svých kalhot. Oba dýcháme tak těžce, jako kdybychom právě uběhli maraton; vzhlednu k němu a on pozvedne husté obočí. „Je to na tobě.“

Odtrhnu od něj ruce a on se temně zasměje. „Zajímalo by mě, co by na to řekli tvoji *milovaní*, kdyby věděli, že jsi moje polibky opětovala.“

Opětovala jsem je. A nejen to. Děkala jsem mnohem víc.

Chtěla jsem ho.

Nemůžu z toho ani vinit alkohol, není to na co svést.

Uvnitř chřadnu a umírám. Klečím v kaluži zkázy a on mým směrem vyšle samolibý úsměv.

„Budou tě nenávidět.“

„Jsi si jistá? Řekni, Cecílie, kdepak jsou?“

Zapne si pásek, stoupne si a nechá mě klečet před sebou. „Mohl jsem tě ošukat a ty to moc dobře víš. Nedokážeš být věrná ani těm, které údajně *miluješ*.“ Jeho přízvuk to slovo mění v něco prohnílého, v naprostý opak toho, co znamená. V tom vytáhne řetízek a nechá ho viset z prstů v úrovni mých očí – zlomyslně se mi vysmívá. „Ještě pořád si myslíš, že si zasloužíš jeho vyznání a oddanost?“

Snažím se vzpamatovat se z toho, co se právě stalo, a začíná se mi třást brada. Rty mám bolestivě nateklé. „Nenávídím tě.“ „To je mi u prdele.“

„Prosím,“ odvrátím pohled od řetízku, který svírá mezi prsty, a snažím se vzpamatovat, upravit si šaty a najít důstojnost, o kterou mě připravil. „Nech mě na pokoji.“

Nemůžu se mu podívat do očí. Ví, že tuhle bitvu vyhrál. A já si nejsem jistá, jestli bych bývala byla dost silná, abych si zachránila svou ctnost v očích mužů, kterým jsem přislíbila své srdce, svou věrnost. Téměř rok jsem jim byla oddaná. Ctila jsem společné vzpomínky, byla jsem jim věrná bez sebemenšího náznaku, že by mou náklonnost opětovali, až do dnešního večera, kdy jsem našla ten řetízek. A během několika minut jsem to zvládla zničit.

Všechno jsem zničila tím, že jsem políbila monstrum číhající ve tmě a nechala ho přiživit se na mé slabosti, na mně samotné.

A taky tím, že jsem mu to opětovala.

Co to se mnou sakra je?

Jsou jeho obvinění založená na pravdě? Jsem opravdu jenom hloupá holka, co se zabouchla do dvou mužů, se kterými si loni v létě užívala? Ještě před deseti minutami bych řekla, že to není možné, a byla bych o tom skálopevně přesvědčená.

Ale teď?

Teď už ne.

Ne, nemůžu ho nechat vyhrát. Pohrává si se mnou a já mu nedovolím, aby zlehčoval to, co cítím, a bavil se tím. Na to jsem moc chytrá. Na to toho moc vím.

„Škoda že ti to rande nedopadlo, ale budeš si muset na hraní najít někoho jiného, Cecílie.“

Neobtěžuji se ptát, kde se to dozvěděl; je jasné, že zná všechna tajemství, včetně těch mých. To, jak se mi nabourává do soukromí, jen potvrzuje, že mi vůbec nevěří.

Celou dobu mě sledoval. *Pozorně*. Mělo mi to dojit.

Z toho je mi taky jasné, že mě pořád vnímá jako hrozbu.

Rozhodnu se zaimprovizovat, postavím se na nohy a stoupnu si těsně k němu. Cítím nepřekonatelnou touhu bojovat, takže poprvé po dlouhých měsících naplno vypustím ďábla z krabičky. Sklopím pohled na bouli mezi jeho stehny.

„Pořád ti stojí.“

V jeho jantarových očích se objeví varování. „To nic neznamená.“

„Chtěl jsi mě stejně jako já tebe. *Pořád* mě chceš. Když jsem pro tebe jen hloupá, bláznivá holka, proč tak toužíš zaujmout místo svých *bratrů* u mě v posteli?“

„Snažil jsem se jen něco dokázat.“

„To řekni svému ptákovi.“ Plácnu ho do hrudi a sjedu mu dlaní po vypracovaném břiše. Neucukne, ale ani se nedá do pohybu. Uchopím ho do dlaně, cítím, jak je objemný a mohutný, a snažím se nedat na sobě znát jakoukoliv reakci. Kdyby si mě přivlastnil stejně hrubě, jako mě líbal, roztrhl by mě vejpůl.

Sevřu ho pevněji a slyším, jak vydechne. Tohle malé vítězství se neobtěžuji slavit.

„Než půjdeš pryč,“ jednou rukou ho hrubě hladím a druhou mu přejíždím po bocích, „mohl bys být tak hodný a prozradit mi, jak se můj nepřítel vlastně jmenuje.“

Neobtěžuje se s odpovědí a vymaní se z mého sevření. Ještě jednou zahoupe řetízkem a strčí ho do kapsy.

„Nevadí. Jsem si jistá, že na to přijdu sama a skvěle se u toho budu bavit.“ Přivře oči a panovačnost z něj přímo číší.

„Tak se předved,“ popichuje mě a až příliš si libuje v domnění, že má navrch.

V tu chvíli o krok ustoupím a upustím mezi nás cosi koženého. On sklopí zrak na zem a já si užívám, jak v údivu třeští oči na peněženku ležící v trávě. Uhýbám mu z dosahu,

zvedám kapesní baterku, kterou jsem předtím upustila na zem, a vytahuji jeho občanku.

„Tenhle fígl mě naučil Jeremy,“ samolibě se usměju a začnu kartičku zkoumat. „Okouzli je zepředu a zezadu je přitom ojebej. Učím se rychle, Ezechieli Tobiáší...“

Ne. Ne. Ne. Ne!

„*King*,“ doplní, vyrazí mi baterku z ruky, vytrhne mi občanku a znovu je na koni. „Jsem Tobiáš *King*. Dominikův *bratr*.“

Pravda mě bodá jako tupé ostří.

„To není... on by mi to...“

„Řekl? Ale neřekl. A teď je to i *tvůj* problém. Takže být tebou, nikomu bych to neprozrazoval.“

„Já nic nevím.“

„Sean ti toho řekl dost.“

Modlím se, abych sebou při jeho slovech necukla, a vypnu prsa. „Nevím, o čem to mluvíš.“

„Tak ty nevíš? Proto ses mě tehdy ptala na to, jestli je tvůj otec v bezpečí? Když mi budeš lhát, ničemu tím nepomůžeš. Navíc skoro všechno, co ti řekl, se v tomhle městě ví.“

Sean mi taky prozradil, že můj otec je tady považován za úhlavního nepřítele, což mě přivedlo k závěru, že právě on je důvodem, proč havraní bratrstvo vůbec vzniklo.

Je to něco jako slib.

Slib. Slib, který složili dva sirotci a jejich přátelé, aby se v tu správnou chvíli mohli pomstít. Dominik mi řekl, že mu bylo šest, když mu zemřeli rodiče. Tobiáš není o moc starší. Sean mi prozradil, že čekali opravdu dlouho. Protože museli. Potřebovali nejdřív vyrůst, vzdělat se a sestavit svoji armádu.

„Vždyť vůbec nevypadáš...“ Kromě barvy vlasů a pleti si vůbec nejsou podobní. Dominikovy rysy jsou elegantní, zatímco Tobiášovy jsou tvrdé a ostré. Sice jsem předpokládala, že jsou příbuzní, protože mají oba francouzské předky, ale nikdy mě nenapadlo, že by mohli být bratři. Sean se mi v továrně